

Hutsune belusatua

OTXOTEKO

Hutsunea entzun.

Ametsak ezerezean sortu
eta ametsetan ezereza sortu.

Sortzeak ezkutukoari irekia egotea,
prestatzea eta bera jasotzea suposatzen du.

Eta ezkutukoan ezereza gogortzea dago
ahantzuraren jantziak apainduta.

Sortzea deusezan fedea edukitzean datza.

Sorkuntza hutsetik dator.

Sortzearen egite horretan

sinisten denaz haratago abiatzea da:

ahantzuraren begirada gainditu,

lortzak arnastu,

ebatondoak baztertu

eta uharak dastatu

ziurtasunen etorrera berantetsi aurretik.

Sortzailea etorreraren itxaronaldi biluzia

baimentzen duen itzal egiazkoa da.

Itxaronaldi biluzian

itxaropenak argi egiten du,

itzal sortzaileak pizten dituen argia.

Eta itxaropenetan pitzaturik

zorneaz blaiturik gautza,

deserri arrotz honetan

deuseza noiz gauzatuko zain.

NORA EZEAN

Itzalik gabe geratu naiz.
Dagoeneko ez daukat
nigan zalantza duen itzalik.
Bidegurutzetako erroiek
bizkarra eman didate.
Bizitzako eskifaia ahiturik
ez dago oihala puztuko duen haizerik.
Oinazeak eraso gordinetan
ene begirada alboratzen du
samina gibelean utzita.
Eta ilargiak tinko
argirik sortzen ez duen eremuan
izerdia erauzi nahi du
larritasunen urdurian.

Non hago Merlin?!
Non hago Merlin?!
Hire arrastoa etengabe dakusat,
hire mezuaren zentzua jaso diat,
hire kaparen lorratza sentitzen diat,
baina non zeudek
hire bidaiaren mugarriak?

Loreleiren lurrinak
aintzirako ur gainean galdurik...
Ulalumeren hasperenak
basoko hezean hedatzen?
Zernahi aroko uztak onduko dira
bi birjinen elkar topoan,
eta erregeek eta aztiak bakulu berdina dute oratuko
bi birjinak topatu aurretik.

Ikusten baduzu ibaian behera,
 Moldavan behera,
 –Kanpa Uharte eta Montzaren Errota
 aurrez aurre edukita–
 itzalik gabeko ahurra
 doinu deliziosoz emeki kulunkatua,
 ez ezazu pentsa
 arratoiak barruraino zulatzen duten
 Ofeliaren gorputz gardenean
 bere izter zurietatik hasita
 barne errailetaraino
 ez ezazu pentsa
 izadiaren hilezkil hotzek
 kontrakoa adierazten duten arren.
 Ibaien behera ikusten baduzu
 argigunearen sekretua
 gorde ezazu bihotzean gorde.

Baina itzalak ez dira batzen
 ezta belztasunean handitzen,
 ez bata bestearen gainean jartzen ere.
 Itzalak luze luzatzen dira
 egiaren argitan,
 azkar dardaritzen dute
 argiaren berotan;
 baina inoiz ez dute igortzen
 beroaren egia.

Argilunak bidaide errariak dira
 eta zalantzaren mugarriak
 eskaintzen dizkigute.
 Nire bilaketan ordea
 zalantzaren itzal izpirik
 ez da ageri,
 abandonatze eta amiltze honetan
 nora eze huts eta betearen jabe
 izatera iritsi naiz.
 Cupida geldirik dago ate ondoan,
 bidegurutzetako itzal galdua,
 etengabeko itxaronaldian.

Esperantzak ez du zentzurik,
zoriaren norgehiagokan
nehoiz irabazle ez zarelako.
Eta etsipena
barrunbe amaigabea da.

ZABOR TARTEAN BILATU ZEURE BURUA

Zabor tartean bilatu zeure burua,
bertan aurkitzen dira galdutako ametsak
bertan hautsirik urteetako harremanak
bertan odolusturik zauritutako sentimenduak.

Ez atzera begiratu
edozer da deuseza baino hobe,
bilatu zabor tartean
eta mundu honetako
bitxirik preziatuenak dituzu aurkituko.

Eralki ezazu desatxikipenaren arragoan
Golem berria,
gezurra eta egia zentzurik ez duten
eguzki sapaldaren zabalean,
mugarrien zedarriztapenak
errorik ez duen mendi hegian,
argi izpiak zutabe bihurtzen diren jauregian.

Hor dago zure gunea,
hor dago zure etxeall

NORA, NI?

Bata, osotasuna, bakarra.
 Bi, abiatu da,
 lasterketa infiniturantz.
 Hiru, bikoitzasunaren islak
 fruitua eman du
 seme/alaba bihurtuta,
 osotasuna, berriz ere, atxikita.

Baina non da
 perfektua dena?
 Osotasuna?
 Erabatekotasuna?

Hiru angelu, 180 gradu?
 Nabukodonosor-en jauregia?
 $2\pi, \pi^2$?
 Euklide-ren bost solido perfektuak?
 Marra zuzen amaigabea?
 Kepler-en ametsa?

Nork bukatuko lehenago,
 Gilgamesh-ek ala Sisifo-k?
 Aurrena baina
 Prometeo doa,
 ihesian!!

Eta helmugan
 isoszele triangeluak dira suizidatuko,
 eta logaritmo nepertarrak, malenkoniaz,
 depresioak jota etsituko,
 eta Cantor-en infinituak
 euren agorafobia dute sendatuko
 World Trade Center-eko igogailuetan sartuta.

Unibertsoa ximurturik dago;
 halaxe gorai patzen du Deleuze-k
 tolestura ximurra
 erabat lauak diren orrialdeetan.

Ez dago -tasun / -keria
desberdinduko dituen
alde zein ifrentzurik.
Eta ez zait axola
hondarrean mundu bat
edota zerua lore batean
ikusten ez baditut ere.

Ez dut infinituaren beharrik
ordu bat denbora asko dela jakiteko
zure begien kliskak
baiezkoa adierazten didanean.

AGUR ESAN ZENIDAN

Agur esan zenidan
orbela lurrera erortzen den lez,
xuabe eta leun,
eskaini ez zenidan azken laztanaren doinuaz
ixilik eta labur,
barrunbe ankerrean hutsunea sortuz.

Baina halakoxea da bizitza,
errealitatearen ispilu
eta ametsen labea,
ordu miragarri bat
eternitate madarikatuan bilakatzeko
gaitasun axolagabea duena.

Izan ere, mundua
mundua baino ez da,
eta honek ez du idazten
amodiotan amaitzen diren istorioak.

EZTIA ETA OLIOA

Eztia eta olioa jartzen zenuen
 ogi zatiaren gainean
 goizeko lehen orduetan
 esnatu ostean.

Egun argia, urdin mailegatua zirudien
 zeruko kolorearen tapiza.

Tximini batetik kea zerion
 eta urruneko larrean barreiatzen zen
 bertan zegoen ihintzarekin bat eginik.

Zertzelada haietan
 zure irribarre joria
 olio tantetan pozten zen
 eta une haietako begiradetan

maitasuna baino ez
 elkar aldatzen genuen,
 ezta bezain gozoa
 eta olioa bezain bizia zen maitasuna.

Haginkada xamurrez
 ogiari kosk egiten zenion
 eta hortzeko erretenetan
 eztizko hariak nabaritzen zitzaizkizun
 kandelen argizarizko tantak baillitzan
 letaginetatik zintzilik bukatuta.

Horregatik ote zen
 zure musuen goxo hura?
 Baina gozarena besterik
 ez zen isurtzen
 geure besarkaden arteko zirrikituetan.

Halakoa zen gure arteko maitasuna,
 ezta bezain gozoa
 eta olioa bezain bizia.

Eta horzkada bat bestearen atzetik
 ogi zatia amaitzen zenuen,
 olloz gantzuturiko ogi-mamia
 eztizko tantaz ziprztindurik.
 Eta alaitasun haren leinurupean
 zure etxeko sukaldea
 zohargitu egiten zen.
 Zinez gustatzen zait
 goizean goiz
 ogi zatiak prestatzen zu ikustea,
 ezti gozoa eta
 olio bizia
 mami zuriaren gainean jartzen.
 Eta ez dut besterik behar
 zu maite zaitudala jakiteko.

BIHOTZ TTIKI BAT MAITASUN GORENAREN JABE

Tantaz tanta
 sortzen da putzua,
 putzu handia sortzen
 tanta ttikien pilaketan.
 Ttikia zer den badaki handiak
 eta handiaren berri du ttikiak.

Keinu, laztan eta begiradaz
 osotua dago errealitatea,
 eta horien kateatze jarraian
 sortua da baden guztiaren
 eta izango diren guztien zerizana.
 Tantak, malkoak, taupadak...
 oinazearen dardarak, pozaren algarak...
 Eta ttikien baturaz baino ez
 bete daiteke handitasun gorenaren osotasuna.

Denok nahi dugu maitatuak izatea.
 Eta zu, oraindik ezer ez zarelarik ere,
 maitasunaren inongo eskakizunik egin gabe,
 maitasunaren gordailu amaiezina zara
 ttikitasunean handituz astiro eta leun.

Alferrikakoak dira
Magnificat, Requiem edota
 gorazarre anpulosoenen gauzatzea.
 Xuabe-xuabe garatzen zoaz
 izengabearen betikotasuna.

Honela aurrera egiten du
 gogoaren borondatea honela.
 Zirrikitutan barrena ttikitasunetik handitu,
 joritasunean amultsu, txirotasunean sendo,
 aitzakiarik gabe uhertsigarriak gaindituz.

Garitxaren odolak
 ondoriorik sortzen ez duen azalean
 irekitzen duzu bidea.
 Zure nahiaren iturburu horrek
 zilarrezko urez zabaltzen du
 eremu zarbatsu eta urahi bihurtua.
 Bere burua barrutik entzutera
 adi prestatzen den orok,
 zoriontasunaz horditurik
 edo oinazez erresumindua,
 bere gorputzaren barrutik ere
 emari hau sentituko du
 naharo dariola.

Eta hor zaude zu,
 pozaren besarkadak baztertzen
 eta zorigaitzaren ukabilkadak sailhesten,
 berotasun epelaz inguraturik
 munduko burrunbadak enoratzen.
 Hain da hauskorra zure izatea,
 hain da sotila zure arnasa,
 hain da xamurra zure egoera...
 Nolatan izan daiteke bihotz tiki bat
 maitasun gorenaren jabe.